

ว่าด้วยสตรีมุสลิม

مجلس الشورى الإسلامي في تايلاند
رقم الهاتف: 4234477 - الفاكس: 4234466

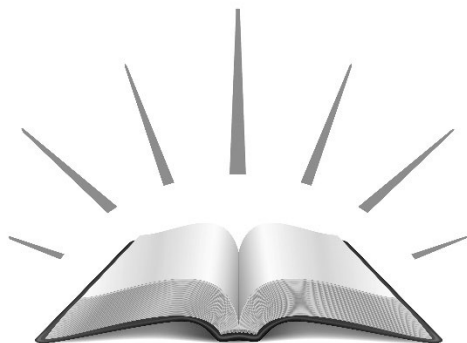
جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي

هاتف: 4234466 016 . فاكس: 4234477 016

317

**กฎเกณฑ์สำหรับสตรีมุสลิม และ
สถานะของสตรีในศาสนาอิสลาม**

كتاب المرأة المسلمة – تايلندي

โดยสำนักงานเผยแพร่ แนะนำ และแบ่งปันความรู้สำหรับ
ชาวต่างชาติในซูลฟี

كتاب المرأة المسلمة

أعدّه وترجمه إلى اللغة التايلندية
جمعية الدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي
الطبعة الأولى: ١٠ / ١٤٤٧ هـ.

กฎเกณฑ์สำหรับสตรีมุสลิม และ สถานะของสตรีในศาสนาอิสลาม أحكام المرأة المسلمة

ก่อนที่จะกล่าวถึงสิทธิของสตรีเพศในศาสนาอิสลาม เราจะต้องอธิบายให้ทราบถึงจุดยืนของชนชาติอื่น ๆ ที่มีต่อสตรีเพศ และสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติต่อเหล่าสตรีเสียก่อน ในกรีซ ผู้หญิงถูกซื้อถูกขายกันเยี่ยงสินค้า ซึ่งเธอไม่มีสิทธิอันใดในตนเองเลย โดยที่สิทธิทั้งหมดเป็นของผู้ชาย อีกทั้งพวกเธอยังถูกกีดกันจากกองมรดกหรือสิทธิต่าง ๆ ในเรื่องการใช้จ่ายอีกด้วย นักปรัชญาชื่อดังของชาวกรีซที่มีนามว่าโสกราตีสกล่าวไว้ว่า “การดำรงอยู่ของสตรีเป็นสาเหตุใหญ่ที่สุดและเป็นต้นตอแห่งความเสียหายและความล่มสลายในโลก สตรีเปรียบเสมือนต้นไม้มีพิษที่ภายนอกดูงดงาม แต่เมื่อหมูนกมากัดกินจากต้นไม้ นั้น พวกมันก็จะตายทันที”

ส่วนชาวโรมันมีความเชื่อว่าผู้หญิงไม่มีจิตวิญญาณ ไม่มีคุณค่า และไม่มีสิทธิใด ๆ คติประจำใจของพวกเขาคือ “ผู้หญิงไม่มีจิตวิญญาณ” ดังนั้นผู้หญิงจึงถูกทรมาณด้วยการ

ราตน้ำมันเดือดลงบนร่างกายและถูกจับมัดไว้กับเสา และถึงขั้นมัดผู้หญิงบริสุทธิ์ไว้กับหางม้าและควมมันด้วยความเร็วสูงจนพวกเธอสิ้นใจตาย

ชาวอินเดียมีมุมมองต่อเหล่าสตรีในทำนองเดียวกันนั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขายังเผาผู้หญิงคนหนึ่งเมื่อสามีของเธอเสียชีวิต ส่วนชาวจีนได้เปรียบเทียบผู้หญิงเหมือนกับสายน้ำแห่งความเจ็บปวด ที่มาชะล้างความสุขและเงินทองออกไป และชาวจีนถือกรรมสิทธิ์ที่จะขายภรรยาของตนเองเช่นเดียวกับที่พวกเขามีสิทธิ์ที่จะฝังเธอทั้งเป็น

ส่วนชาวยิวพวกเขาคือว่าผู้หญิงเป็นคำสาปแช่ง เพราะเธอล่อลวงอาดัมและสามารถทำให้เขากินผลไม้จากต้นไม้ต้องห้ามในสวรรค์ ทั้งพวกเขายังมองว่าเธอเป็นมลทินหากเธอมีประจำเดือน ทำให้บ้านและทุกสิ่งๆ ที่เธอสัมผัสเป็นสิ่งสกปรก ยิ่งไปกว่านั้นเธอไม่ได้รับมรดกจากพ่อของเธอเลยหากเธอมีพี่น้องชาย

สำหรับในหมู่ชาวคริสต์ เธอถูกมองว่าเป็นมารร้าย และมีนักบวชคริสเตียนคนหนึ่งกล่าวว่า “ผู้หญิงไม่มีความเกี่ยวข้องกับเผ่าพันธุ์มนุษย์” นักบุญโบนาเวนเจอร์กล่าวว่า “หากคุณเห็นผู้หญิง อย่าคิดไปเองว่าคุณเห็นมนุษย์ และที่คุณ

เห็นนั้นก็ไม่ใช่สัตว์ร้าย ทว่าสิ่งที่เห็นคือปีศาจมารร้าย และเสียงที่คุณได้ยินคือเสียงร้องของงู"

ตามกฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษ ผู้หญิงยังคงไม่ใช่พลเมืองของประเทศ จนกระทั่งกลางศตวรรษที่ 19 พวกเธอไม่มีสิทธิส่วนบุคคล แม้แต่สิทธิ์ที่จะเป็นเจ้าของเสื้อผ้าที่พวกเธอสวมใส่ ในปี ค.ศ. 1567 รัฐสภาสกอตแลนด์ได้ออกกฎหมายถือว่าผู้หญิงไม่ควรได้รับอำนาจใด ๆ รัฐสภาอังกฤษในสมัยพระเจ้าเฮนรีที่ 8 ห้ามผู้หญิงอ่านพระคัมภีร์ไบเบิลเพราะถือว่าพวกเธอไม่บริสุทธิ์ ในปี ค.ศ. 1586 ชาวฝรั่งเศสได้จัดการประชุมเพื่อถกเถียงกันว่าผู้หญิงเป็นมนุษย์หรือไม่ พวกเขาตัดสินว่าพวกเธอเป็นมนุษย์ แต่ถูกสร้างขึ้นมารับใช้ผู้ชาย จนกระทั่งปี ค.ศ. 1805 กฎหมายอังกฤษอนุญาตให้สามีขายภรรยาได้ โดยกำหนดราคาขายไว้ที่ 6 เพนนี (ครึ่งชิลลิง)

ในกลุ่มชาวอาหรับก่อนศาสนาอิสลาม ผู้หญิงถูกดูหมิ่นและไร้ค่าพวกเธอไม่ได้รับมรดกและไม่ได้รับการดูแล พวกเธอไม่มีสิทธิใด ๆ ทั้งสิ้น และพวกเขาส่วนใหญ่ฝังลูกสาวของพวกเขาทั้งเป็นอีกด้วย หลังจากนั้นศาสนาอิสลามก็ได้ถูกประทานลงมาถึงเพื่อขจัดความอยุติธรรมทั้งหมดนี้ออกไปจาก

เหล่าสตรี และเพื่อแสดงให้เห็นว่าสตรีและบุรุษมีความเท่าเทียมกัน เธอมีสิทธิเช่นเดียวกับที่บุรุษมีสิทธิ อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ﴾

"โอ้มนุษยชาติทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชายและเพศหญิง และเราได้ให้พวกเจ้าแยกเป็นเผ่า และตระกูล เพื่อจะได้รู้จักกัน แท้จริงผู้ที่มีเกียรติยิ่งในกลุ่มพวกเจ้า ณ ที่อัลลอฮ์นั้นคือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในกลุ่มพวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน" (อัลหุญรอต : 13)

และพระองค์ตรัสว่า

﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا﴾

"และผู้ใดประพฤติดี ไม่ว่าจะ เป็นเพศชายหรือเพศหญิงก็ตาม ในฐานะที่เขาเป็นผู้ศรัทธาแล้วไซ้ร้ คนเหล่านี้จะได้เข้าสวรรค์ และพวกเขาจะไม่ถูกอธรรมแม้เท่ารูเล็ก ๆ ที่อยู่บนหลังเมล็ดอินทผาลัม" (อันนิสาฮ์ : 124)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

คอรีย์และมุสลิม : 2548,5971) และนี่คือมุมมองของอิสลาม
ต่อสตรีเพศโดยสรุป

สิทธิสตรีโดยทั่วไป

สตรีมีสิทธิที่พวกเขาควรรู้และได้รับการยอมรับ
เพื่อให้พวกเขาสามารถใช้สิทธิเหล่านั้นได้อย่างเต็มที่ เมื่อใดก็ตาม
ตามที่พวกเขาต้องการได้รับในสิทธิเหล่านั้น ซึ่งสิทธิสตรีทั่วไป
นั้นสรุปได้ ดังนี้

1. สิทธิในการครอบครองเป็นเจ้าของทรัพย์สิน ผู้หญิง
มีสิทธิที่จะเป็นเจ้าของสิ่งใดก็ตามที่เธอต้องการ ไม่ว่าจะ
บ้าน ที่ดิน โรงงาน สวนผลไม้ ทองคำ เงิน และปศุสัตว์ประเภท
ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเธอจะอยู่ในสถานะเป็นภรรยา แม่ ลูกสาว หรือ
พี่สาวก็ตาม

2. สิทธิในการแต่งงาน สิทธิในการเลือกสามี การฟ้อง
หย่า และการขอหย่าร้าง หากเธอได้รับอันตรายจากสิ่งเหล่านี้
ถือเป็นสิทธิพื้นฐานของสตรีเพศ

3. สิทธิของสตรีในการเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็น
ต่อการดำรงชีวิตของเธอ เช่น การรู้จักพระเจ้าผู้เป็นเจ้ายิ่งใหญ่
การรู้จักหลักการทางศาสนา วิธีปฏิบัติ การรู้สิทธิที่จำเป็นต้อง

มีต่อเธอ มารยาทที่จำเป็นสำหรับสิทธิเหล่านั้น และคุณธรรมอันดีงามที่เธอต้องมี เนื่องจากสิ่งเหล่านั้นเป็นคำพูดของพระเจ้า เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾

“ฉะนั้นพึงรู้เถิดว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์” (ศอด:
19)

และท่านเราะฮ์มาน คืออัลลอฮ์อยู่ละเอียดถี่ถ้วน กล่าวว่

طلب العلم فريضة على كل مسلم

“การแสวงหาความรู้เป็นหน้าที่ของมุสลิมทุกคน” (บันทึกโดยอิบนุมาญะฮ์ : 220)

4. เธอมีสิทธิที่จะบริจาคทรัพย์สินของเธอให้แก่ผู้อื่น และนำเงินนั้นไปใช้จ่ายกับตัวเองหรือกับใครก็ตามที่เธอต้องการ ไม่ว่าจะคู่สมรส หรือบุตร หรือบิดามารดา トラบใดที่ไม่เป็นการใช้จ่ายถึงขั้นฟุ่มเฟือย ซึ่งอยู่ในสภาวะเดียวกันกับบุรุษเพศ

5. สิทธิของเธอที่จะรักใคร่และเกลียดชังใคร เธอมีสิทธิที่จะรักชอบเหล่าสตรีที่ดีมีคุณธรรมและไปเยี่ยมพวกเขาด้วยความยินยอมของสามีของเธอหากเธอมีสามี และสิทธิในการให้ของขวัญแก่พวกหล่อน และเธอมีสิทธิที่จะติดต่อกับ

เพื่อน ๆ ของเธอเพื่อสอบถามเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ และ
ปลอบใจกันในยามลำบาก และเธอมีสิทธิที่จะเกลียดชังผู้หญิง
ที่ไม่ดี และเธอมีสิทธิที่จะไม่คบหาผู้หญิงเหล่านั้นเพื่อความ
พอใจของอัลลอฮ์

6. สตรีมีสิทธิที่จะทำพินัยกรรมยกสมบัติ ในปริมาณ
หนึ่งส่วนสามของเธอในขณะที่เธอยังมีชีวิต และให้ดำเนินการ
หลังจากที่เธอเสียชีวิต โดยไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ เนื่องจากการทำ
พินัยกรรมยกสมบัติแก่บุคคลอื่นเป็นสิทธิส่วนบุคคลโดยทั่วไป
ดังนั้นจึงเป็นสิทธิส่วนบุคคลของผู้หญิงเช่นเดียวกัน เนื่องจาก
ไม่มีใครที่จะไม่หวังรางวัลของอัลลอฮ์ได้ ตราบใดที่มรดกนั้นไม่
เกินหนึ่งในสาม ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงก็ตาม

7. สิทธิสตรีเรื่องการแต่งกาย ซึ่งเธอสามารถสวมใส่สิ่ง
ใดก็ได้ที่เธอต้องการจากผ้าไหมและทองคำ ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม
สำหรับบุรุษ แต่เธอจะไม่สามารถแต่งกายอวดโฉมหรือประดับ
ประดาตัวเองจนเลยขอบเขต และเป็นที่ต้องห้ามแก่เธอในการ
สวมใส่ชุดครึ่งตัว หรือน้อยกว่านั้น หรือเปิดเผยศีรษะ และการ
เปิดเผยให้เห็นคอและหน้าอก เว้นแต่กับบุคคลที่เธอได้รับ
อนุญาตให้เปิดเผยได้เท่านั้น

8. เธอมีสิทธิที่จะใช้เครื่องประดับตัวเธอเพื่อสามี โดยเธออาจเขียนขอบตา ทาแก้มแดงและริมฝีปากของเธอได้ตามต้องการ และสวมเสื้อผ้าที่งดงามยกเว้นเสื้อผ้าอันเป็นที่รู้กันว่าไม่ใช่สำหรับมุสลิมหรือเป็นชุดที่โสเภณีสวมใส่ เหตุที่ไม่อนุญาตให้เธอสวมใส่เพื่อหลีกเลี่ยงความสงสัยและความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นกับเธอได้

9. สิทธิของเธอในการบริโภคอาหารและเครื่องดื่ม เธอสามารถดื่มกินอาหารที่ดื่มมีประโยชน์และอาหารที่อร่อย โดยไม่มีความแตกต่างระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายในเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม สิ่งที่ไม่อนุญาตทั้งหลายจากอาหารสำหรับผู้ชายและผู้หญิง และสิ่งที่ถูกห้ามก็จะไม่เป็นที่อนุญาตสำหรับผู้ชายและผู้หญิงเช่นกัน อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ﴾

“สุเจ้าทั้งหลายจงกินและจงดื่มแต่จงอย่าฟุ่มเฟือย แท้จริงพระองค์ไม่ทรงชอบผู้ที่ฟุ่มเฟือย” (อัลอะฮ์รอฟ : 131) โดยในโองการนี้มีความหมายที่กว้างและครอบคลุมทั้งสองเพศ

หน้าที่ของสตรีที่มีต่อสามี

สำหรับภรรยา นั้นมีสิทธิและหน้าที่ และหน้าที่ต้องปฏิบัติต่อสามีของเธอได้แก่ การเชื่อฟังสามีในทุกกรณี ในเรื่องที่ไม่ขัดต่อคำสั่งของอัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ การเตรียมอาหารและเครื่องดื่ม การจัดที่นอน การให้นมบุตร และให้การอบรมแก่ลูก ๆ การปกป้องทรัพย์สิน เงินทอง และเกียรติยศของเขา การปกป้องตนเอง และการใช้เครื่องประดับตนเองเพื่อสามีตามที่ได้รับอนุญาต ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นหน้าที่ที่สตรีพึงปฏิบัติต่อสามี ดังที่อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า

﴿وَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ﴾

“และพวกเธอนั้นจะได้รับเช่นเดียวกับสิ่งที่เป็หน้าทีของพวกเธอจะต้องปฏิบัติโดยชอบธรรม” (อัลบะเกาะเราะฮ์ : 228)

หน้าที่เหล่านี้ถูกกล่าวถึงเพื่อให้สตรีผู้ศรัทธาได้รับทราบ และเรียกร้องสิทธิโดยปราศจากความละอาย หรือความกลัว สำหรับสามีจำเป็นต้องมอบสิทธิให้แก่ภรรยาอย่างครบถ้วน เว้นแต่ว่าเธอจะยกให้และไม่เรียกร้อง ซึ่งสิทธิที่เธอจะได้รับจากสามีได้แก่

1. ค่าใช้จ่ายเลี้ยงดูตามฐานะทางการเงินของสามี ไม่ว่าจะชำระรายหรือรายจน ซึ่งค่าใช้จ่ายนี้ ประกอบด้วย เสื้อผ้า อาหาร เครื่องดื่ม ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย

2. ปกป้องศักดิ์ศรี เกียรติยศ ร่างกาย เงินทอง และให้คำสอนศาสนาแก่เธอ เนื่องจากผู้ชายเป็นผู้ดูแลเธอ หน้าที่รับผิดชอบ ปกป้อง คุ้มครอง จึงเป็นหน้าที่ของสามี

3. สอนเรื่องศาสนาที่จำเป็นแก่เธอ หากสามีไม่สามารถสอนได้ อนุญาตให้เธอเรียนรู้โดยการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาร่วมกับสตรีในมัสญิด โรงเรียน และสถานที่อื่น ๆ ได้ ตราบใดที่ไม่มีความเสี่ยงหรืออันตรายใด ๆ

4. ปฏิบัติต่อเธออย่างดี ดังที่อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า

﴿وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ﴾

“และจงอยู่ร่วมกับพวกเธอด้วยดี” (อันนิสาห์ : 19)

ส่วนหนึ่งของการปฏิบัติดีต่อเธอคือการไม่ลิดรอนสิทธิในการมีเพศสัมพันธ์กับเธอ และไม่ทำร้ายเธอด้วยการดูหมิ่นสาปแช่ง ดุฎก หรือทำให้อับอาย การปฏิบัติดีต่อเธอ คือ การไม่ขัดขวางเธอเมื่อต้องการไปเยี่ยมญาติพี่น้อง ในกรณีที่เธอไปนั้นจะไม่มีความเสี่ยงหรือภัยอันตรายใด ๆ และสามีจะต้องไม่มอบหมายงานที่เธอแบกรับไม่ไหวต้องปฏิบัติต่อเธอด้วยความ

เมตตาทั้งในคำพูดและการกระทำ ท่านเราะสุล คือลัลลลอฮูอะ ลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

خيركم خيركم لأهله وأنا خيركم لأهلي

“ผู้ที่ดีที่สุดในกลุ่มพวกท่านคือผู้ที่ดีที่สุดต่อครอบครัวของพวกเขา และฉันคือผู้ที่ดีที่สุดในกลุ่มพวกท่านต่อครอบครัวของฉัน”
(บันทึกโดยอัคริมชีฮ์ : 3830)

หิญาบ

อิสลามเป็นศาสนาที่เอาใจใส่ในการปกป้องครอบครัวจากการถูกละเมิดและความเสียหาย ดังนั้นศาสนาจึงได้ล้อมรั้วอันแข็งแกร่งด้วยมารยาทและศีลธรรมอันงดงาม เพื่อให้จิตวิญญาณของมนุษย์ยังคงมั่นคงและทำให้สังคมสะอาดบริสุทธิ์ปราศจากกิเลสตัณหาและทาสของอารมณ์ อิสลามได้สร้างกำแพงกันเพื่อป้องกันการยั่วยุที่ล่อลวงที่ชักชูงไปสู่ตัณหา และอิสลามได้กำชับใช้ให้ชายหญิงลดสายตาลงต่ำ

อัลลอฮ์ทรงกำหนดให้สตรีสวมหิญาบเพื่อเป็นการให้เกียรติและปกป้องชื่อเสียงของพวกเธอจากความชั่วร้ายต่าง ๆ เพื่อปกป้องเธอจากการถูกเหยียดหยาม และเพื่อให้เธอห่างไกลจากคนชั่วและผู้ที่มีหัวใจเป็นโรค และเพื่อปกป้องเธอ

จากผู้ที่ไม่รู้ถึงคุณค่าและเพื่อปิดประตูแห่งการจ้องมองอันเป็นพิษและปกป้องศักดิ์ศรีและความบริสุทธิ์ของสตรีด้วยการให้เกียรติและความเคารพ

นักวิชาการอิสลามเห็นพ้องเป็นเอกฉันท์ว่าผู้หญิงจำเป็นต้องสวมหิญาบปกปิดร่างกาย และไม่เปิดเผยความงามของตนให้คนแปลกหน้าเห็น อย่างไรก็ตามนักวิชาการมีความเห็นที่แตกต่างกันในรายละเอียดของส่วนที่จะต้องปกปิด

ประเด็นเรื่องการปกปิดใบหน้าและฝ่ามือถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม และมีการนำเสนอหลักฐานมากมายเกี่ยวกับหิญาบ หน้าทีของหิญาบ และคำจำกัดความ แต่ละกลุ่มได้อ้างอิงหลักฐานและให้น้ำหนักไปยังความคิดเห็นของตนด้วยเหตุผลหลายประการ จากหลักฐานที่บ่งชี้ว่าการคลุมหิญาบนั้นเป็นสิ่งจำเป็น อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ

لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ﴾

“และเมื่อพวกเจ้าขอสิ่งใดจากพวกเธอ จงขอจากหลังม่าน นั่นเป็นการบริสุทธิ์ยิ่งสำหรับหัวใจของพวกเจ้าและหัวใจของพวกเธอ” (อัลอะห์ซาบ : 53)

และพระองค์ตรัสว่า

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾

“โอ้นบีเอ๋ย จงสั่งแก่ภริยาของเจ้า บุตรสาวของเจ้า และบรรดาสตรีผู้ศรัทธา ให้พวกเธอดึงเสื้อคลุมลงมาปิดตัวของพวกเธอนั้นเป็นการเหมาะสมกว่า เพื่อที่พวกเธอจะได้เป็นที่รู้จักและไม่ถูกละเมิด และอัลลอฮ์ทรงอภัยโทษและเมตตาเสมอ” (อัลอะห์ซาบ : 59)

พระองค์ตรัสอีกว่า

﴿وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَعْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِيُعَلِّمَهُنَّ﴾

“และจงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) แก่บรรดาหญิงผู้ศรัทธาว่า ให้พวกเธอลดสายตาให้ต่ำลงและรักษาอวัยวะเพศของพวกเธอไว้และไม่เปิดเผยเครื่องประดับของพวกเธอเว้นแต่สิ่งที่เปิดเผยได้ และให้ดึงผ้าคลุมศีรษะของพวกเธอมาปิดหน้าอกของพวกเธอและไม่เปิดเผยเครื่องประดับของพวกเธอเว้นแต่สามีของพวกเธอ” (อันนุร : 31)

และหลักฐานปรากฏจากรายงานอาอิชะฮ์
เราะฎิยัลลอฮูอันฮา ภรรยาของท่านเราะฮูล คือลัลลลอฮูอะ
ลัยฮิวะสลัลัม กล่าวว่า

كن نساء المؤمنات يشهدن مع رسول الله صلى الله عليه وسلم
صلاة الفجر متلفعات بمروطهن ثم ينقلبن إلى بيوتهن حين
يقضين الصلاة لا يعرفهن أحد من الغلس

“บรรดาสตรีผู้ศรัทธาเคยเข้าร่วมการละหมาดฟัจญ์ริกับท่าน
เราะฮูล คือลัลลลอฮูอะลัยฮิวะสลัลัม โดยออกมาในสภาพห่ม
ตัวด้วยเสื้อคลุมของพวกเธอ และกลับไปยังบ้านของพวกเธอ
หลังเสร็จจากการประกอบศาสนกิจ โดยไม่มีใครจำพวกเธอได้
เนื่องจากการแต่งการที่ปกปิดมิดชิด” (บันทึกโดยอัลบุคอรี
และมุสลิม : 578, 645)

และมีรายงานจากอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮูอันฮา กล่าวว่า
كان الركبان يمرون بنا ونحن مع رسول الله صلى الله عليه وسلم
محرمات ، فإذا حاذونا سدلت إحدانا جلبابها من رأسها على
وجهها ، فإذا جاوزونا كشفناه

“ครั้งหนึ่งขณะที่พวกเราอยู่กับท่านเราะฮูล ก็ได้มีผู้เดิน
ทางผ่านมาในสภาพครองเอี๊ยะห์รอม เมื่อพวกเขามาถึง พวก

เราคนหนึ่งปล่อยเสื้อคลุมลงมาจากศีรษะลงมาปิดหน้า และเมื่อผู้เดินทางเดินผ่านไป เธอก็ได้เปิดมันออก” (บันทึกโดยอบูดาวูดและอะหมัด : 22894, 1562)

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: يَرْحَمُ اللَّهُ نِسَاءَ الْمُهَاجِرَاتِ
الْأُولَى لَمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ {وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوهِهِنَّ} شَقِيقْنَ
مُرُوطَهُنَّ فَأَخْتَمْنَ بِهَا

รายงานจากอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า "ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาต่อเหล่าสตรีผู้อพยพกลุ่มแรก ครั้นเมื่ออัลลอฮ์ทรงประทานโองการนี้ลงมา “และพวกเธอจงดึงผ้าคลุมของพวกเธอมาปิดหน้าอกของพวกเธอ” พวกเธอก็ได้ฉีกเสื้อผ้าชั้นนอกของพวกเธอและเอาผ้านั้นมาคลุมตัว” (บันทึกโดยอัลบุคอรี)

มีหลักฐานมากมาย แต่ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันในเรื่องของหิญาบ แต่ทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันว่าผู้หญิงสามารถเปิดเผยใบหน้าได้เมื่อจำเป็น เช่น เมื่อเจ็บป่วยและจำเป็นต้องไปพบแพทย์ และพวกเขายังเห็นพ้องต้องกันว่าไม่อนุญาตให้เปิดเผยใบหน้าในกรณีที่เกิดความชั่วร้ายตามมา แม้แต่ในกลุ่มนักวิชาการที่เห็นว่าอนุญาตให้เปิดเผยใบหน้า ก็ยืนยันว่าผู้หญิงต้องปกปิดใบหน้าหากกลัวต่อการเกิดฟิตนะฮ์ (สิ่งไม่ดีความล่อแหลม) ยิ่งในยุคนี้เป็นสิ่งที่อันตราย

และน่ากลัวมาก ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากมาย เช่น การเปิดเผยใบหน้าเพื่อจะอวดรูปโฉม หน้าตา และเครื่องประดับ และเปิดเผยเรือนร่างอันพึงสงวน ที่ต้องปกปิด การเปิดเผยเหล่านี้ถือเป็นเรื่องต้องห้ามโดยมติเอกฉันท์

อิสลามยังห้ามสตรีไม่ให้อยู่ร่วมตามลำพังกับชายอื่น ทั้งนี้ก็เพื่อปกป้องหลักศีลธรรม ครอบครัว และเกียรติยศ อิสลามมุ่งเน้นการป้องกันและปิดประตูที่อาจนำไปสู่ความเสียหายทุกรูปแบบ การที่สตรีออกไปพบหรือ ปะปนกับผู้ชายนั้น เป็นเหตุทำให้ปลุกเร้าอารมณ์ เอื้ออำนวยให้เกิดการกระทำผิด และทำให้เกิดเข้าถึงตัวได้ง่าย อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

﴿وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ﴾

“และจงอยู่ในบ้านเรือนของพวกเธอและอย่าได้อวดความงาม (ของพวกเธอ) เช่น การอวดความงาม (ของเหล่าสตรี) เหมือนสมัยงมภายในยุคก่อน” (อัลอะห์ซาบ : 33)

และพระองค์ตรัสว่า

﴿وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ

لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ﴾

“และเมื่อพวกเจ้าขอสิ่งใดจากพวกเธอ จงขอจากหลังม่าน นั่นเป็นการบริสุทธิ์ยิ่งสำหรับหัวใจของพวกเจ้าและหัวใจของพวกเธอ” (อัลอะห์ซาบ : 53)

ท่านเราะสูล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ห้ามการปะปนกันระหว่างชายและหญิงโดยเด็ดขาด และห้ามทุกสิ่งทุกอย่างที่นำไปสู่การปะปนกัน แม้แต่ในเรื่องของการเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์และสถานที่ของการประกอบศาสนกิจ

ในกรณีที่ผู้หญิงจะออกนอกบ้านในสถานที่ที่มีผู้ชายปะปนอยู่ ในการออกไปทำธุระต่าง ๆ ของเธอโดยที่ไม่มีผู้ดูแลเธอออกไปด้วย เช่นการไปจับจ่ายซื้อของที่จำเป็นสำหรับครอบครัวและอื่นจากนี้ ในการทำธุระต่าง ๆ อนุญาตให้เธอออกไปได้ แต่ให้อยู่ภายใต้กรอบของหลักศาสนาโดยการออกไปส่ง เธอจะต้องแต่งกายมิดชิดเรียบร้อยและไม่เปิดเผยเครื่องประดับและต้องแยกตัวออกจากผู้ชาย พยายามไม่ปะปนกับพวกเขา

ศาสนาอิสลามบัญญัติขึ้นเพื่อรักษาครอบครัวและดำรงไว้ซึ่งศีลธรรม และห้ามการอยู่ตามลำพังระหว่างหญิงชายที่แปลกหน้า ท่านเราะสูล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้เน้นย้ำถึงข้อห้ามการอยู่ตามลำพังระหว่างหญิงชายที่แปลกหน้า

และผู้ที่ไม่รู้จักกัน ในกรณีที่ไม่ได้มีสามีหรือญาติผู้ชายอยู่ร่วมด้วย เพราะชัยฎอนมารร้ายนั้นคอยจ้องที่จะก่อให้เกิดความเสียหายในตัวบุคคลและหลักศีลธรรมจนกระทั่งถึงเวลาเช้าก็ตาม

บทบัญญัติเรื่องประจำเดือนและเลือดหลังคลอด

จำนวนและระยะเวลาของรอบเดือน

1. อายุของผู้หญิงส่วนใหญ่ที่มีประจำเดือนอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 12-50 ปี โดยผู้หญิงบางคนอาจมีประจำเดือนก่อนหรือหลังจากนั้นก็อาจเป็นไปได้ ขึ้นอยู่กับสภาพของร่างกายและสภาพแวดล้อม

2. ระยะเวลาของการมีประจำเดือน น้อยที่สุดคือ 1 วัน และมากที่สุดคือ 15 วัน

การมีประจำเดือนระหว่างตั้งครรภ์

ผู้หญิงส่วนใหญ่มักมีเลือดไหลออกมาเมื่อตั้งครรภ์ หากเธออยู่ในขณะตั้งครรภ์แล้วมีเลือดเป็นเลือดในช่วงเวลาสั้น ๆ ก่อนคลอด เช่น สองหรือสามวัน และมีอาการเจ็บท้องคลอดร่วมด้วย แสดงว่าเป็นเลือดที่เกี่ยวกับการคลอด หากเป็น

เลือดออกก่อนคลอดเป็นเวลานาน หรือก่อนคลอดไม่นาน แต่ไม่มีอาการเจ็บท้องคลอดร่วมด้วย ก็ให้ถือว่าเป็นไม่ใช่การมีเลือดออกหลังคลอดหรือเลือดประจำเดือน

ภาวะที่อาจเกิดขึ้นได้ของการมีประจำเดือน

1. การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของจำนวน เช่น ปกติประจำเดือนของผู้หญิงคือ 6 วัน แล้วเลือดยังคงออกต่อเนื่องเป็นเวลา 7 วัน หรือปกติประจำเดือนของเธอคือ 7 วัน แล้วเลือดเธอก็หยุดเวลา 6 วัน

2. การมีรอบเดือนอาจมาเร็วหรือช้า เช่น หากประจำเดือนปกติของเธออยู่ปลายเดือน แต่เธอมีประจำเดือนในช่วงต้นเดือน หรือหากประจำเดือนปกติของเธออยู่ต้นเดือน แต่เธอมีประจำเดือนในช่วงปลายเดือน เมื่อใดก็ตามที่เธอเห็นเลือดที่มีลักษณะปกติ นั่นหมายถึงเธอกำลังมีประจำเดือน และเมื่อใดก็ตามที่เลือดหยุดชัดเจน นั่นหมายถึงเธอก็ตัวบริสุทธิ์ ไม่ว่าจะมากกว่าหรือน้อยกว่าประจำเดือนปกติของเธอก็ตาม

3. อาการตกขาวสีเหลืองหรือสีขุ่น มองเห็นเป็นสีเหลืองเหมือนน้ำจากบาดแผล หรือสีขุ่นอยู่ระหว่างสีเหลืองกับสีดำ หากเกิดขึ้นระหว่างมีประจำเดือน หรือเกิดขึ้นก่อนการชำระล้างร่างกาย ให้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน และเป็นไป

ตามหลักเกณฑ์ของการมีประจำเดือน แต่หากเกิดขึ้นหลังการชำระล้างร่างกาย และหมดระยะเวลาปกติของการมีประจำเดือน ให้ถือว่าไม่ใช่ประจำเดือน

4. ประจำเดือนมาไม่ต่อเนื่อง เช่น ประจำเดือนมาช่วงหนึ่งเป็นเลือด และอีกช่วงเป็นเลือดขุ่น หรือหยุดไป กรณีเช่นนี้ แบ่งออกเป็น 2 สภาพ

สภาพที่หนึ่ง หากเป็นเลือดที่เกิดกับผู้หญิงคนนี้เป็นประจำ แสดงว่าเป็นเลือดเสีย ให้มั่นใจและปฏิบัติตามกฎของเลือดเสีย

สภาพที่สอง คือ เมื่อเลือดไม่ไหลต่อเนื่อง แต่ไหลเป็นช่วง ๆ หลังจากที่เขาตัวสะอาดจากการมีประจำเดือน และเลือดนั้นก็หยุดไหล โดยเวลาน้อยกว่าหนึ่งวัน ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน ดังนั้นการหยุดของเลือดที่น้อยกว่าหนึ่งวัน จึงไม่ถือว่าเป็นเลือดบริสุทธิ์ เว้นแต่จะมีหลักฐานยืนยันเป็นอย่างอื่น เช่น เลือดหยุดไหลเมื่อสิ้นสุตรอบเดือนตามปกติ หรือปรากฏตกขาว และตกขาว คือของเหลวสีขาวที่มดลูกขับออกมาเมื่อประจำเดือนหยุดลง

5. เลือดแห้งจนสังเกตเห็นแต่ความชื้น หากเป็นเลือดแห้งในช่วงมีประจำเดือนหรือก่อนการชำระล้างร่างกาย ให้ถือ

ว่าเป็นเลือดประจำเดือน หากเป็นเลือดแห้งหลังการชำระล้างร่างกายแล้วไม่นับว่าเป็นเลือดประจำเดือน

หลักการศาสนาที่เกี่ยวข้องกับสตรีมีประจำเดือน

1. การละหมาด

สตรีที่มีประจำเดือนนั้นห้ามกระทำการละหมาด ไม่ที่จะเป็นการละหมาดภาคบังคับ (ฟัรฎู) หรือละหมาดที่สมัครใจ (สุนนะฮ์) นั้นหมายถึงว่า การละหมาดจะไม่จำเป็นสำหรับเธอ นอกจากในกรณีที่เข้าเวลาละหมาดโดยมีระยะเวลาพอที่เธอจะละหมาดได้ แต่เธอเกิดมีเลือดประจำเดือนขึ้นมาเสียก่อน ในกรณีนี้จำเป็นที่จะต้องทำการละหมาดชดใช้เมื่อตัวของเธอหมดประจำเดือน ไม่ว่าจะเป็นอนต้นหรือตอนท้ายเวลาที่กำหนดก็ตาม

ตัวอย่างในตอนต้นเวลา เช่น สตรีหนึ่งมีประจำเดือนหลังจากดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้ว ในขณะที่เธอยังไม่ได้ละหมาดมัฆริบ เธอจะต้องละหมาดมัฆริบชดเชย เมื่อเธอบริสุทธิ์จากประจำเดือน เพราะเธอได้ขาดละหมาดภายในเวลาที่กำหนดก่อนที่ประจำเดือนจะเริ่ม

ตัวอย่างในตอนท้าย เช่น สตรีหนึ่งหากเธอหมดจากการมีประจำเดือนก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น ซึ่งอยู่เวลาของการละหมาดศุบฮิ ในกรณีนี้เธอจะต้องละหมาดศุบฮิขดเซย เนื่องจากเธอตัวสะอาดในช่วงเวลาของการละหมาดนั้น

และในส่วนของการรำลึกถึงอัลลอฮ์ ด้วยคำกล่าวต่าง ๆ เช่น การกล่าวตักบิร (อัลลอฮุอักบร) การตัสบีห์ (ศุบหานัลลอฮ์) การกล่าวตะหมีด (อัลหัมดุลิลลาฮ์) และการกล่าวบัสมะละฮ์ (บิสมิลลาฮ์) ก่อนรับประทานอาหารและการอ่านตำรานิติศาสตร์อิสลาม และอ่านหะดีษ การวิงวอนขอคูอาร์์ และการกล่าวคำว่า “อามีน”

และการฟังอัลกุรอาน ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ไม่เป็นที่ต้องห้ามสำหรับสตรีมีประจำเดือน สตรีมีประจำเดือนยังสามารถท่องอัลกุรอานที่เธอจดจำได้ โดยไม่สัมผัสกับคัมภีร์อัลกุรอาน แต่ถ้าเธอจำเป็นต้องใช้อัลกุรอานเพื่อทบทวน หรือดูเพื่อให้เกิดความถูกต้องในการท่องจำ หรืออะไรทำนองนี้ก็สามารถจับคัมภีร์อัลกุรอานได้ โดยเลี่ยงการสัมผัสโดยตรง เช่น การสวมถุงมือ หรือสิ่งอื่น ๆ ได้

2. การถือศีลอด

สตรีที่มีประจำเดือนห้ามถือศีลอด ไม่ว่าจะเป็นการถือศีลอดภาคบังคับ (วาญิบ) หรือศีลอดที่สมัครใจ (สุนนะฮ์) และการถือศีลอดขณะที่มีประจำเดือนนั้นไม่ถูกต้องตามหลักการ เธอจะต้องถือศีลอดชดเชยการถือศีลอดที่ขาดไป หากมีประจำเดือนเกิดขึ้นขณะที่เธอถือศีลอด การถือศีลอดของเธอจะถือเป็นโมฆะ แม้ว่าการมีเลือดประจำเดือนจะเกิดขึ้นก่อนดวงอาทิตย์ตกดินเพียงครู่เดียวก็ตาม เธอต้องถือศีลอดชดเชยในวันนั้นหากเป็นการถือศีลอดภาคบังคับ (วาญิบ) อย่างไรก็ตาม หากเธอรู้สึกได้ว่าประจำเดือนกำลังมาเริ่มมาก่อนพระอาทิตย์ตกดิน ในขณะที่เธอกำลังถือศีลอด แต่ยังไม่มียเลือดไหลออกมา จนกระทั่งหลังดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้ว การถือศีลอดของเธอในวันนั้นใช้ได้ไม่เป็นโมฆะ

และกรณีที่ขึ้นมาก่อนรุ่งอรุณในขณะที่เธอมีประจำเดือน การถือศีลอดของเธอในวันนั้นจะไม่ถือเป็นโมฆะ แม้ว่าจะหมดเลือดประจำเดือนหลังจากรุ่งอรุณขึ้นเพียงครู่เดียวก็ตาม หากเธอตัวสะอาดหรือหมดประจำเดือนก่อนรุ่งสาง แล้วก็ถือศีลอด การถือศีลอดของเธอก็ถือว่าถูกต้อง แม้ว่าเธอยังไม่ทำการอาบน้ำยกหะดัษ (การอาบน้ำชำระร่างกายหลังมีประจำเดือน) เว้นแต่หลังละหมาดศุบฮิ

3. การฉ้อฉล

ห้ามสตรีเดินวนฉ้อฉลรอบกะบะฮ์ ไม่ว่าจะเป็นการฉ้อฉลภาคบังคับ (วาญิบ) หรือสมัครใจ (สุนนะฮ์) ก็ตาม และการกระทำได้กล่าวในขณะที่มีประจำเดือนนั้น ถือว่าใช้ไม่ได้ตามหลักการ ส่วนการประกอบศาสนกิจอื่น ๆ เช่น การเดินระหว่างภูเขาศอฟาและมัรวะฮ์ การวูฎูที่ทุ่งอารอฟะฮ์ การปักค้ำคืนที่มุชตะลิฟะฮ์และมินา การขว้างเสาหิน และอื่นจากนี้ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ ล้วนไม่เป็นที่ต้องห้ามสำหรับเธอ และหากเธอฉ้อฉล ในขณะที่ร่างกายสะอาดปราศจากหะดัซ และหลังจากนั้นก็มิเลือดประจำเดือนออกมา หลังจากที่เราฉ้อฉลเสร็จเพียงไม่นาน หรือมิเลือดออกมาในขณะที่กำลังทำการสะอ์ (เดินระหว่างภูเขาศอฟาและมัรวะฮ์) ถือว่าการฉ้อฉลใช้ได้

4. การพำนักอยู่ในมัสญิด สตรีมีประจำเดือนห้ามเข้าไปพำนักอยู่ในมัสญิด (เพื่อการทำอิบาดะฮ์หรือประกอบศาสนกิจอื่น ๆ)

5. การมีเพศสัมพันธ์ เป็นที่ต้องห้ามสำหรับสามีที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเธอในขณะมีประจำเดือน และเธอก็ห้ามยินยอมให้สามีกระทำด้วยเช่นกัน แต่สามีได้รับอนุญาตให้

สนองความปรารถนาของตนเองกับภรรยาได้ในขณะที่เธอมีประจำเดือนได้โดยไม่ใช้การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การจูบ การกอด และการร่วมรักกับเธอในส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย ที่ไม่ใช่การมีเพศสัมพันธ์

6. การหย่าร้าง ห้ามสามีหย่ากับภรรยาในขณะที่มีประจำเดือน หากเขาหย่าในขณะที่เธอมีประจำเดือน ถือว่าเขาได้ฝ่าฝืนอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ การทำเช่นนั้นเท่ากับเขาได้กระทำการสิ่งต้องห้าม จำเป็นแก่สามีต้องกลับไปคืนดีกับเธอจนกว่าเธอจะบริสุทธิ์ จากนั้นเขาสามารถหย่าร้างกับเธอได้หากเขาต้องการ แต่การที่จะรอคอยจนกว่าเธอจะมีประจำเดือนครั้งที่สองนั้นย่อมดีกว่า เมื่อเธอบริสุทธิ์จากประจำเดือนแล้ว สามีก็มีสิทธิที่จะใช้ชีวิตอยู่กับเธอต่อไปหรือจะหย่ากับเธอตามที่เขาต้องการ

7. จำเป็นที่จะต้องอาบน้ำชำระล้างร่างกาย (ยกหะดัษ) เมื่อประจำเดือนของสตรีหมดลง เธอจำเป็นต้องชำระล้างร่างกายตามหลักศาสนาเพื่อชำระล้างร่างกายทั้งหมด แต่ไม่จำเป็นต้องตัดผมหรือแก้มัดผมบนศีรษะ เว้นแต่กรณีที่ผมแน่นหนาเกินไป เพราะจะทำให้ผมไม่สามารถซึมเข้าถึงรากผมได้ หากประจำเดือนหมดลงในขณะที่อยู่ในเวลาละหมาด เธอ

ต้องรีบชำระล้างร่างกายเพื่อละหมาดให้ทันเวลา หากเธอกำลังเดินทางและไม่มีน้ำ หรือมีน้ำแต่กลัวอันตรายจากการใช้น้ำ หรือหากเธอเจ็บป่วยและการใช้น้ำจะเป็นอันตรายต่อเธอ ก็ให้เธอควรชำระล้างร่างกายโดยวิธีการใช้ฝุ่น (ตะยัมมุม) แทนการชำระล้างร่างกายด้วยน้ำ จนกว่าอุปสรรคในการใช้น้ำของเธอจะหมดไป หลังจากนั้นก็ให้เธออาบน้ำชำระล้างร่างกายตามหลักการศาสนาอีกครั้ง

หลักการเกี่ยวกับเลือดเสีย (อิสติฮาฎะฮ์)

อิสติฮาฎะฮ์ คือ ภาวะที่สตรีมีเลือดออกอย่างต่อเนื่องโดยมีเลือดไหลออกมาจากอวัยวะเพศไม่หยุดหรือหยุดเพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เช่น หนึ่งหรือสองวันในแต่ละเดือน หากมีเลือดไหลออกมาเกิน 15 วัน จะถือว่าเป็นเลือดเสียไม่ใช่เลือดประจำเดือน นอกจากนี้ในกรณีที่การไหลของเลือดนั้นเป็นปกติสำหรับเธอ สำหรับเลือดเสียถูกแบ่งออกเป็น 3 สภาพ

1. ในกรณีที่เธอทราบถึงจำนวนวันของประจำเดือนก่อนที่จะมีเลือดเสียออกมา ก็ให้เธอนับวันในช่วงที่มีประจำเดือนเป็นหลัก ส่วนเลือดที่ออกมาหลังจากเลยวันของการมีประจำเดือนก็ให้ถือว่าเป็นเลือดเสียยกตัวอย่าง เช่น

ผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยมีประจำเดือน 6 วันในช่วงต้นเดือนของทุกเดือน แล้วมีเลือดไหลออกผิดปกติ หลังจาก 6 วันก็ให้ยึดถือว่าประจำเดือนของเธอ คือ 6 วัน ในช่วงต้นเดือนของทุกเดือน และหากเกินกว่านั้นก็เรียกว่าเลือดเสีย ดังนั้นผู้หญิงที่มีเลือดเสียและทราบแน่ชัดถึงจำนวนวันที่มีประจำเดือนของเธอ และเมื่อเธอหมดจากประจำเดือนแล้ว จากนั้นให้อาบน้ำชำระล้างร่างกาย (ยกหะดัษ) และทำการละหมาดได้ โดยไม่ต้องกังวลถึงเรื่องเลือดที่ไหลออกมาหลังจากกำหนดของประจำเดือน

2. หากเธอไม่ทราบจำนวนวันของรอบเดือนที่แน่ชัดก่อนที่จะมีเลือดเสียออกมา หมายความว่าเลือดออกผิดปกติมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เธอเห็นเลือดครั้งแรก ดังนั้นเธอก็ต้องอาศัยการแยกแยะระหว่างรอบเดือนและเลือดเสีย วิธีการแยกแยะคือเลือดที่เป็นสีดำ ชุ่น หรือมีกลิ่น ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน ส่วนเลือดที่ไม่เป็นเช่นนั้นถือว่าเป็นเลือดเสีย และให้ถือปฏิบัติตามหลักการของเลือดเสีย ตัวอย่างเช่น ผู้หญิงคนหนึ่งมีเลือดไหลออกมา และในตอนที่ได้เห็นครั้งแรกก็ไม่สามารถจะบ่งบอกได้ว่าเป็นเลือดอะไร ก็ให้เธอใช้การสังเกต เช่น เห็นเลือดเป็นสีดำเป็นเวลาสิบวันและสีแดงตลอดเดือนที่เหลือ

หรือเห็นเลือดชั้นเป็นเวลาสิบวันและสีจางตลอดเดือนที่เหลืองหรือเห็นเลือดมีกลิ่นประจำเดือนเป็นเวลาสิบวัน แต่ไม่มีกลิ่นเลยตลอดเดือนที่เหลือง ก็ให้ถือว่าประจำเดือนของเธอคือเลือดสีดำในตัวอย่างที่หนึ่ง เลือดชั้นในตัวอย่างที่สอง และเลือดที่มีกลิ่นในตัวอย่างที่สาม และหากเป็นเลือดอื่นนอกเหนือจากนี้เรียกว่า เลือดเสีย

3. ถ้าเธอไม่มีวันของรอบเดือนที่ทราบแน่ชัด และไม่สามารถแยกความแตกต่างที่ถูกต้องได้ เลือดที่ออกมา นั้นยังคงออกมาต่อเนื่อง และเลือดของเธอมีลักษณะเป็นเลือดชนิดเดียวกันหรือมีลักษณะไม่สม่ำเสมอที่ไม่สามารถแยกแยะได้ ในกรณีแบบนี้เกิดขึ้นได้กับผู้หญิงส่วนใหญ่ ดังนั้นให้นับประจำเดือนของเธอ 6 หรือ 7 วันในแต่ละเดือน โดยให้เริ่มนับตั้งแต่เลือดครั้งแรก และหากเลือดไหลออกมาหลังจากวันดังกล่าวก็ให้ถือเป็นเลือดเสีย

คำวินิจฉัยเรื่องเลือดเสีย (อิสติฮาฎะฮ์)

การชำระล้างสำหรับผู้ที่มีเลือดเสีย ก็เหมือนกับการชำระล้างทำความสะอาดทั่วไป ไม่มีความแตกต่างกัน เว้นแต่

1. ผู้ที่มีเลือดเสียนั้น จำเป็นต้องอาบน้ำละหมาดใหม่ทุกครั้ง เมื่อจะทำการละหมาดใด ๆ ก็ตาม
2. เมื่อเธอต้องการจะอาบน้ำละหมาด เธอจะล้างคราบเลือดออก และนำผ้ามาผูกทับสำลีเพื่อกักเก็บเลือดไว้

เลือดหลังคลอดบุตร

ภาวะเลือดออกหลังคลอด คือ เลือดที่ไหลออกจากมดลูกเนื่องจากการคลอดบุตร ไม่ว่าจะระหว่างคลอดหรือหลังคลอด หรือก่อนคลอด 2-3 วัน ร่วมกับอาการเจ็บครรภ์คลอดเมื่อเลือดหยุดไหลแล้วถือว่าตัวเธอสะอาดจากเลือดหลังคลอดบุตร ส่วนระยะเวลาของเลือดหลังคลอดบุตรจะมีจำนวน 40 วัน หากเลือดไหลออกเกินกว่าระยะเวลา 40 วัน ก็ให้ชำระล้างร่างกาย เพราะเป็นช่วงเวลาของการที่มีเลือดออกหลังคลอดนานที่สุด แม้ว่าเลือดจะออกต่อเนื่องก็ตาม เว้นแต่ว่าเลือดที่เกิน 40 วันจะเป็นเลือดประจำเดือน เธอก็ต้องรองนกว่าจะหมดประจำเดือนก่อนจึงค่อยอาบน้ำชำระล้างร่างกาย

อนึ่ง การมีเลือดออกหลังคลอดจะไม่เกิดขึ้น เว้นแต่จะมีการคลอดบุตรออกมาที่มีรูปร่างของมนุษย์ปรากฏชัดเจน หากแท้งบุตรซึ่งสิ่งทีออกมาจากตัวเธอไม่ปรากฏชัดเจนเป็น

รูปร่างของมนุษย์ เลือดของเธอจะไม่ใช่เลือดหลังคลอด แต่เป็นเลือดที่ออกมาจากเส้นเลือด โดยให้ยึดใช้หลักการปฏิบัติเดียวกันกับเรื่องของเลือดเสีย (อิสติฮาฎะฮ์) ระยะเวลาที่สั้นที่สุดในการที่จะระบุดีถึงรูปร่างชัดเจนของเด็กในท้อง คือ 80 วัน นับจากเริ่มตั้งครรภ์ และส่วนใหญ่ที่จะถูกนับคือ 90 วัน ส่วนหลักการปฏิบัติเรื่องการมีเลือดออกหลังคลอดบุตรนั้นก็เหมือนกับการการปฏิบัติของหญิงมีประจำเดือนดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น

ข้อห้ามในช่วงมีประจำเดือนและตั้งครรภ์

การที่ผู้หญิงจะใช้สิ่งของบางอย่างเพื่อป้องกันการมีประจำเดือนนั้น ได้รับอนุญาตให้กระทำ ภายใต้เงื่อนไข 2 ประการ คือ

1. จะต้องไม่เป็นอันตรายต่อเธอเอง หากเป็นอันตรายต่อเธอก็ไม่อนุญาตให้ปฏิบัติ

2. ต้องได้รับอนุญาตจากสามี

ส่วนการใช้สิ่งกระตุ้นให้มีประจำเดือนนั้น อนุญาตให้กระทำได้ โดยมีเงื่อนไข 2 ประการ คือ

1. ได้รับอนุญาตจากสามี

2. ห้ามใช้เป็นอุบายในการเลียงข้อปฏิบัติทางศาสนา เช่น เพื่อเลียงการถือศีลอด หรือการละหมาด และกรณีอื่น ๆ

การคุมกำเนิด

ส่วนการคุมกำเนิดมี 2 ประเภท คือ

1. การคุมกำเนิดแบบถาวร ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาต
2. การคุมกำเนิดแบบชั่วคราว เช่น กรณีที่จะเป็นอันตรายต่อการตั้งครรภ์ของสตรีหากตั้งครรภ์บ่อยเกินไป เธอจึงต้องการคุมกำเนิด ด้วยการตั้งครรภ์ให้ช้าลง เช่น 2 ปีต่อหนึ่งครรภ์ หรือระยะเวลาใดก็ตามที่กำหนด แต่ต้องได้รับอนุญาตจากสามีเสียก่อน และการคุมกำเนิดนั้นต้องไม่ก่อให้เกิดอันตรายใด ๆ แก่สตรี

สารบัญ

กฎเกณฑ์สำหรับสตรีมุสลิม และสถานะของสตรี ในศาสนาอิสลาม	3
สิทธิสตรีโดยทั่วไป.....	8
หน้าที่ของสตรีที่มีต่อสามี.....	12
หยิกาบ.....	14
บทบัญญัติเรื่องประจำเดือนและเลือดหลัง คลอด.....	21
หลักการศาสนาที่เกี่ยวข้องกับสตรีมี ประจำเดือน	24
หลักการเกี่ยวกับเลือดเสีย (อิสติฮาฎะฮ์).....	29
คำวินิจฉัยเรื่องเลือดเสีย (อิสติฮาฎะฮ์).....	31
เลือดหลังคลอดบุตร.....	32
ข้อห้ามในช่วงมีประจำเดือนและตั้งครรภ์.....	33
การคุมกำเนิด	34